

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3746/2024
03.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца: АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужилаца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1884/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 03.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужилаца и тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1884/24 од 19.09.2024. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужилаца и тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1884/24 од 19.09.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца и тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1246/23 од 16.01.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску од 06.12.2023. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца па је обавезана тужена да тужиоцима исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којима су тражили да се обавезе тужена да им исплати преко досуђених износа до тражених износа, појединачне новчане износе са законском затезном каматом, као у садржини тог става. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка исплати износ од 1.331.090,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1884/24 од 19.09.2024. године, године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужиоци због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, и тужена због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404 ЗПП.

Тужиоци и тужена су поднели одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама као изузетно дозвољеним у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тражене правне заштите је исплата новчаних накнада предвиђених Програмом реструктурирања Компаније „International CG“ д.п. Београд и Комапаније „Generalexport“ д.п. Београд, који су прихваћени решењима Агенције за приватизацију, чији је правни следбеник тужена, а правноснажном пресудом је утврђено да су тужбени захтеви тужилаца делимично основани. Врховни суд налази да је побијана одлука донета применом одговарајућих одредаба материјалног права, те у складу са правним схватањем Врховног суда израженог у одлукама са чињеничним и правним питањем као у овој правној ствари, о пасивној легитимацији тужене и о постојању права тужилаца на исплату тражене накнаде. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду и став изражен у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1341/16 од 31.01.2018. године. Наводи ревизије тужилаца који се односе на налаз и мишљење судског вештака заправо оспоравају оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија тужилаца указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате новчане накнаде поднета је 26.10.2010 године, али је решењем другостепеног суда од 12.06.2020. године, првостепена одлука укинута у односу на тужену и у том делу враћена истом суду на поновни поступак. Тужиоци нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваког од тужилаца појединачно. Вредност ревизијом

тужене побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоца АА је 468.725,21 динара, тужиоца ББ 245.523,05 динара, тужиљу ВВ 736.570,88 динара, тужиљу ГГ 22.318,33 динара и тужиљу ДД 401.766,78 динара, а вредност ревизијом тужилаца побијаног дела правноснажне пресуде у односу на тужиоца АА је 571.910,98 динара, тужиоца ББ 299.572,82 динара, тужиљу ВВ 898.720,54 динара, тужиљу ГГ 27.231,51 динара и тужиљу ДД 490.212,24 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност побијаних делова ревизијама тужилаца и тужене у односу на сваког од тужилаца појединачно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизије нису дозвољене, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтеве тужилаца и тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

У уводу пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1884/24 од 19.09.2024. године, у шестом реду услед очигледне грешке у писању наведено је да је презиме тужиље ДД1, а требало је ДД, али се ова грешка може у свако доба исправити у складу са чланом 362. Закона парничном поступку, па није било од утицаја на одлучивање о ревизијама.

Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**